

for, at Krigsministeren ser at komme overens med disse Lodsejere jo før jo hellere og ikke kniber saa overordentlig. Jeg tror, de have et Krav, som ikke bør tilbagevises, hvilket for øvrigt ogsaa, som jeg bemærkede før, Ministeren efter min Mening har anerkendt, idet han har vedkendt sig Pligten til at betale for Fremtiden. Jeg skal ikke trække det længere ud, men blot henstille til den højtærede Krigsminister at søge at faa den Sag ordnet i Mindelighed. Nu verserer Sagen for Retten, og det mener jeg, ingen af Parterne er tjent med, skønt det er min sikre Mening, at Krigsministeren taber sin Sag. Der kan imidlertid gaa Aar, før den sluttes. Det er mig saaledes bekendt, at Ministeriets Sagfører straks har forlangt et halvt Aars Udsættelse, det er jo en lang Tid, og skal der fortsættes saaledes, kan der gaa adskillige Aar, før denne Sag kan faa sin Afslutning. Det forekommer mig derfor, at det heldigste for begge Parter vilde være, om Krigsministeren konfererede med Finansudvalget om at faa de nødvendige Midler til at jævne disse Forhold. Der findes jo gammel Hævd i den Retning. Før 1867 fik Lodsejerne altid Erstatning, naar der fandt saadanne Skydninger Sted, og før en enkelt Lodsejers Vedkommende har der været sluttet Akkord for længere Tid om Erstatning i Anledning af disse Skydninger. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at de have Retten paa deres Side. I 1867, tror jeg nok det var, fandt der en Ekspropriation Sted, hvorved Krigsbestyrelsen erhvervede sig saa megen Plads, at Skydningen ikke generede de omliggende Jorder. Nu ser det imidlertid ud til, hvad der ogsaa staa i Skrivelsen, at Skyderiet, om jeg maa kalde det saa, i de sidste $2\frac{1}{4}$ Aar har udvidet sig i betydelig Grad. Jeg ved ikke, om Grunden dertil er, at Sprængstofferne ere blevne stærkere, eller hvorledes det hænger sammen — maaske Marineministeren ogsaa har Part i det og foretager sine Skydninger derude — men i hvert Fald generer det, og naar Lodsejerne i gamle Dage havde Hævd paa at faa Erstatning for de Tab, de maatte lide, og for de Ulemper, de havde, synes jeg, man maa kunne yde dem den nu, Udgifterne vilde ikke blive uoverkommelige, og jeg antager ikke, at Finansudvalget vil sætte sig imod at bevilge det her omhandlede Beløb.

Maa jeg maaske med det samme rette et Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister vedrørende en anden Sag. Jeg vil spørge, om der snart kan være grundet

Haab om at faa de Christianshavnske Servitutter ved den saakaldte Demarkationslinie hævede. Det er jo bekendt, at disse Servitutter hvile paa Christianshavns Vold og ligeledes paa en Del af Amager. Jeg kan ikke forstaa Grunden til disse Servitutters Opretholdelse. Hvad jeg derimod kan forstaa, er, at de ere til megen Gene baade for København og Christianshavn, det vil sikkert selv den højtærede Krigsminister indrømme. Christianshavn er saaledes stillet, at den har, kan man sige, Snørebælte paa. Der bygges ud til alle Sider og Kanter, men den kan ikke udvide sig mere, thi paa den ene Side er Volden og paa den anden Vandet, og det vil sikkert være en stor Vælgning, om Krigsministeren vilde arbejde for at faa disse Servitutter hævede. Der vilde komme Luft og Liv i Bevægelsen derude, der vil blive bygget og udlagt Pladser til Befolkningens Bekvemmelighed, hvorimod Arealerne nu omtrent ligge øde hen uden at benyttes. Jeg vil derfor meget anbefale, at Krigsministeren her sætter sig et godt Minde ved at ophæve denne Demarkationslinie, saa vilde man dog kunne sige, at selv om denne Krigsminister havde udrettet en hel Del, som vi ikke synes om, har han dog udrettet noget, vi synes om. Jeg kan ikke andet end appellere til hans gode Følelser i den Retning. Jeg og sikkert mange andre kunne ikke forstaa, hvorfor Demarkationslinien skal opretholdes, eftersom vi have en Fæstning, der ligger udenom. Hvilken Fordel man kan have af disse servitutbelagte Grunde, som ligge mellem København og Fæstningen, kan jeg ikke se. Maaske Krigsministeren i sit Svar kan oplyse mig derom, maaske der er noget, der taler for, at man maa bevare Servitutterne, men efter mit og manges Skøn ser det ud til, at det kun er et Pengespørgsmaal. Hvis den ærede Minister fattes Penge f. Eks. til at betale den Erstatning til Lodsejerne, jeg omtalte, vil han jo ved Ophævelsen af disse Servitutter kunne komme i Besiddelse af ret betydelige Kapitaler. Jeg skal derfor meget anbefale den højtærede Minister at tænke over Sagen, og jeg vilde sætte Pris paa at faa Svar fra den højtærede Minister paa dette Spørgsmaal.

Med det samme ønsker jeg at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indrigsminister, om man i nuværende Samling kan vente at faa forelagt en Lov om Revision af Loven vedrørende de i København indlemmede Distrikter. Ministeren vil erindre, at denne Lov skal revi-